

[Vestergaard Eriksen]

det ligger alligevel også inden for de skoler — én, der lige er gået ud, og jeg har 5, der stadig væk går i skole, i 3 forskellige skoler, så jeg kender en lille smule til problemerne. Jeg synes ikke, vi overhovedet kan være det bekendt.

Så nævnte undervisningsministeren selv, at hun selvfølgelig ikke kan sikre, at landet og skolen dermed får det demokrati, vi skulle have. Spørgsmålet er, om vores demokrati er så stærkt i øjeblikket. Jeg kan da godt se det, som jeg sagde til indledning: det er ikke noget, en regering, det er ikke noget, en undervisningsminister eller nogen anden minister alene kan sikre, det må være noget, hele samfundet, alle samfundets borgere, må være med til at bære. Og er der så 10-15 pct., der ikke vil være med, så kan det ikke nytte noget, at disse 10-15 pct. eventuelt får en så stærk indflydelse igennem skolerne eller på anden måde, at de nedbryder det for alle de andre. Det kan ikke være og er ikke korrekt.

Det er nogle af disse ting, vi må være vågne over for nu og fremover i vores samfund.

Jeg synes, jeg vil slutte her i denne omgang med at nævne noget om, hvorfor jeg bl.a. er imod socialistisk ledede regeringer i Danmark. Det er, fordi de også har været med til at føre landet ud i det, vi er i i dag, og det var en af årsagerne til, at bl.a. jeg den 20. september 1974 ikke kunne stemme for et kommunistisk dagsordensforslag, som kunne have medvirket til, at landet var kommet ud i det, som jeg og sikkert størsteparten af Danmarks befolkning frygter. Det er vel ikke den slags politik, vi skal have?

K. Helveg Petersen (RV):

Statsministeren udtrykte sin glæde over, at der var lejlighed til at få en debat, som ikke handlede om økonomiske og finanspolitiske problemer, og det er jeg enig med statsministeren i. Jeg synes, vi har for få muligheder her i tinget for at diskutere disse ting; og så kunne jeg jo føje til, at forholdet er det, at hvad der sker på uddannelsesområderne, også inden for kulturpolitikken, selvfølgelig har stor betydning også for andre dele af samfundsudviklingen, for så vidt også vort økonomiske liv.

Jeg må sige, jeg er lidt ked af den måde,

hvorpå hele denne stærke debat om indoktrineringen er startet. Der er et problem, men det burde være søsat på en anden måde. Man burde have forelagt præmisser, et materiale, der havde belyst problematikken, så vi havde et grundlag at diskutere på, der var bedre end det, vi har. Sandt at sige må vi jo erkende, når vi har fulgt den diskussion, der har løbet i pressen, at den i meget høj grad har været præget af det følelsesmæssige og i mindre grad været præget af en virkelig dybdeboring af, hvad det er for spørgsmål, vi står over for, en analyse af begreberne: påvirkning og indoktrinering, et forsøg på at vise, hvor de to begreber støder sammen, og hvordan det hele forholder sig i skolen og uddannelsesinstitutionerne med påvirkninger, hvordan det forholder sig med vore læseplaner, hvordan det forholder sig med vore lærebøger og med de metoder, der anvendes, og i hvilket omfang strukturerne griber ind, når der er tale om påvirkninger og indoktrinering.

Jeg har givet udtryk for en frygt for, at der skulle kunne opstå en almindelig misforståelse omkring hele vores skolesituation, nemlig den misforståelse, at man ved at gennemføre denne debat, som vitterlig har taget nogle kræfter, skulle glemme, at skolens problemer er helt anderledes dybtgående end de problemer, der her diskuteres. Det skulle nødvendig gå således, at man ude over landet får den opfattelse, at når denne debat nu er afsluttet, så er vi kommet et godt stykke videre med hensyn til at løse vore folkeskoleproblemer. Det er jo ikke tilfældet.

Jeg vil gerne også nævne, at en af mine bekymringer har været den, at man ved at ville gennemføre kontrolforanstaltninger — og det må man befrygte kan komme i gang, når man nu først er opmærksom på problematikken, og når polariseringen tager fart — da indskiber sig i et posekiggeri med hensyn til, hvad lærerne siger og gør, som kan bewirke, at der opstår en frygt for at betræde nye veje med hensyn til løsningen af de mange spørgsmål, skolerne står over for.

Det er rigtigt, at det drejer sig om at have et godt samarbejde skole og hjem imellem, og vi må alle have dyb respekt for samarbejdet mellem skole og forældre. Men det er også rigtigt, at der er situationer og områder, hvor det er meget vanskeligt for hjemmene altid at forstå, hvad det er, der sker inden